

ката му падна опушенъ малъкъ портретъ и безшумно се търколи къмъ дуvara.

Но той бързо го грабна отъ земята, пхна го въ пазвата си и се залови на работа . . . Ала тоя път работата вървѣше тежко: Владо бъркаше, вземаше едно виѣсто друго, а често се спираше замисленъ, като забравѣше — какво трѣбваше да прави; и се сѣпваше чакъ, когато чуеше дрѣзгавия гласъ на чича си:

— Какво се зазѣпа! Тебъ днесъ съвсѣмъ те не бива, момче!

А вънъ се зазоряваше. И Владо грабна пакъ таблата, и пакъ се разнесе плахо и треперливо гласа му изъ непробудилитѣ се още улици . . .

